

14 Μαΐου 2014

Η Γιαγιά και ο Χάροντας

/ [Γενικά](#)

Φωτο:www.metaxaki.gr

Μιά φορά ήταν μιά γριά καί κάθε πρωί έβγαινε στός δάσος καί μάζευε ξύλα γιά τή φωτιά της καί χορταράκια, γιά νά φάει. Καθώς εγύριζε μιά μέρα φορτωμένη στόν ώμο τά ξύλα καί στήν ποδιά της τά χόρτα, στό δρόμο συναντάει τόν χάροντα.

-Γειά καί χαρά σου, χάροντα, τοῦ λέει, γιά ποιόν μέ τό καλό;

-Γιά τοῦ λόγου σου θειά, τής λέει ό χάροντας.

Αντε, ετοιμάσου νά σέ πάρω.

-Τώρα, τοῦ λέει, νά πάω σπίτι νά ξεφορτωθῶ καί νά ετοιμασθῶ. Καί γιά νάχω καλό ρώτημα, σάν πῶς θέλεις νά ετοιμασθῶ;

- Οπως θέλεις εσύ, ἀπαντάει ὁ χάροντας.

Τότε ἡ γριά πηγαίνει στό σπίτι, ἀνάβει τό τζάκι καί βάζει νά βράσει τά χόρτα. Ὑστερα έπιασε νά ζημῶσει ψωμιά, έφτιαξε καί κουλούρια γιά συγχώρηση.

Ὑστερα έστρωσε τραπέζι καί περίμενε νά ψηθοῦν τά ψωμιά.

Τότε παρουσιάσθηκε ὁ χάροντας καί τή ρωτάει:

-Ε, ετοιμάστηκες θειά;

-Περιμένω γιέ μου νά βράσουν τά χόρτα, νά ξεφουρνίσω τό ψωμί καί νά φαμε. Δέν κάθεσαι καί του λόγου σου νά φας μαζί μου;

-Μά δέν μ' έχεις κακία θειά, πού θά σου πάρω τήν ψυχή;

-Μπά, γιατί νά σοῦ 'χω κακία.

Ὅπου τήν πας τήν ψυχή μου, θάρχομαι κι εγῶ μαζί.

-Καί τό κορμάκι σου, που θά τάφήσεις εδῶ; Ξαναρωτάει ὁ χάροντας.

- Ε, αυτό είναι δική μου υπόθεση, ἀπαντάει ἡ γριά. Εγῶ θά τό παραδώσω στόν Θεό καί θά μου τό φυλάει. Είδες πού βάζομε σταυρό πάνω απ' τά μνήματα;

Ἐπάνω στήν ὥρα έβρασαν καί τά χόρτα, μύρισε καί τό ψωμί στό φουρνο καί ἡ γριά κατέβασε τό φαί, ξεφούρνισε κι έβαλε στό τραπέζι δυό πιάτα χόρτα καί κάμποσες φέτες ψωμί.

Ὁ χάροντας όμως φαίνονταν στενοχωρημένος καί δέν ήθελε νά φάει.

Δέν μου κάνει κέφι νά παίρνω ανθρώπους, πού δέν κλαίνε, λέει στή γριά.

Καί δεν μου λές κι εμένα τό λόγο; λέει ἡ γριά.

Τί σημασία έχει άν κλαίνε ή όχι;

«Όταν κλαίνε και θρηνούνε, μόνο τότε είναι δικοί μου και τούς πάω στην κόλαση. Όταν είναι ευχαριστημένοι και ήσυχoi, μου τούς παίρνει ο Θεός και τούς πάει ίσια στον Παράδεισο.

-Γι' αυτό κι έχεις κακό όνομα, του λέει ή γριά. Φάε λίγο νά ζεσταθεί ή ψυχή σου, νά κάνεις τό σταυρό σου, μήπως και πάψεις νά κολάζεις τόν κόσμο.

Τότε ο χάροντας έσκασε απ' τό κακό του, πετιέται επάνω και φεύγει λέγοντας.

-Έσένα έτσι κι έτσι χαμένη σ' έχω. Τί κάθομαι και χασομερώ μαζί σου.

Έτσι έφυγε ο χάροντας κι ή γριά ζει ακόμα και ποιος ξέρει πόσο ακόμα θά ζει και θά 'ναι και ευχαριστημένη και καλόγνωμη.

Πηγή: tokandylaki.blogspot.gr